

2/2012

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Maureen F. McHughová
Speciální ekonomika

John Barnes
Co se dá odestát

České povídky

Miroslav Hokeš
Pán opilých věží

Jiří Kelbl
Když vzpomenu na Invazi

Michal Sirotek
Jen prach

Vilém M. Nejtek
Flip

Publicistika

Pavel Žďárek
Filmy za pakatel

Františka Vrbenská
Váleční piloti, na start!

Cena: 75 Kč - 3,05 euro

Mercurio D. Rivera
Tanec Kawkawrúnů

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Mercurio D. Rivera: Tanec Kawkawrúnů	3
Maureen F. McHughová: Zvláštní ekonomika	8
John Barnes: Co se dá odestát	19

Domácí SF

Miroslav Hokeš: Pán opilých věží	34
Jiří Kelbl: Když vzpomenu na Invazi	45
Michal Sirotek: Jen prach	49
Vilém M. Nejtek: Flip	56
Pavel Houser: Ztracen ve ztraceném městě	58

Publicistika

Martin Šust: Barnes, John (Allen)	33
Františka Vrbenská: Váleční piloti, na start! KKK pokračují!	60
Jason Sanford: Proč je v pořádku...	62
Ivan Adamovič: Život s pocitem úžasu 12	63
Pavel Žďárek: Filmy za pakatel	64

Fantastická věda

Černá díra jako deset miliard Sluncí;	
Shrilk – nový materiál inspirovaný hmyzem;	
Sluneční erupce mohou obrousit Měsíc;	
Hydrogel zaceluje těžké popáleniny; Nejrychleji rotující hvězda	61

Filmfaroniáda

Filmová soutěž: Star Wars: Skrytá hrozba 3D	67
Filmové premiéry: Věc: Počátek; Ocelová pěst; Černá hodina;	
Poslední vymítání ďábla; Cesta; Klapka!	68

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Cherie Priestová: Zemětřás;	
Stephen King: Černočerná tma;	
Peter Watts: Cysis - Legie; Cynické fantazie;	
Michael A. Stackpole: Věk objevů I – Tajný atlas;	
Victoria Straussová: Hořící země;	
Tim Powers: Silou svého zraku; David L. Golemon: Ničitel světa;	
Miroslav Žamboch: Visio in extremis;	
Anna Šochová: Rozpust' vlasy, otevři bránu;	
Alexandr Buškov: Svarog – Rytíř příšlý z nicoty;	
Věčná válka; Návrat do údolí stínů; <i>Nové knihy</i>	72

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.
Praha 1, Nám. Republiky 1081/7
PSČ 110 00
www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.
(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 2. 2012

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana **Johann Bodin**

Tolkienovo výročí

3. ledna uplynulo sto dvacet let od narození pana profesora Tolkiena, zakladatele fantasy. Nějak to uniklo scifistické obci i vydavatelům nejen papírových, ale i internetových médií. Zato si, kupodivu, vzpomněla Česká televize, byť v nekřesťanskou skoro noční hodinu (ve tři čtvrti na sedm).

Docela mě to udivilo, když si uvědomím, jaký humbuk je kolem natáčení Hobita a předvánočního vypuštění prvního traileru. Možná by pan profesor měl radost, neboť neměl rád, právě tak jako jeho hobiti, zmatek a také přílišnou techniku.

Tak jako všichni příznivci jeho díla jsem strašně zvědavý, jak dopadne film Hobit, a pevně doufám, že to nebude o nic horší než Pán prstenů. „Jisté“ záruky tu jsou – režisér, krajina na Novém Zélandu, herci... Škoda, že první část bude v kinech až v prosinci letošního roku a druhá až za další rok. Což je další věc, která mě mrzí. Chápu to, jde o peníze, jenže je to asi tak jako když se člověk těší, jak to bude pokračovat, pak zapomené, o co šlo, a je z toho celý otrávený. Samozřejmě tohle u Hobita nehrozí, i když... Filmové zpracování je něco úplně jiného než kniha a ostatně takhle si filmaři vypomohli už i u posledního Harry Pottera.

Stejně by mě zajímalo, co by na to řekl pan profesor.

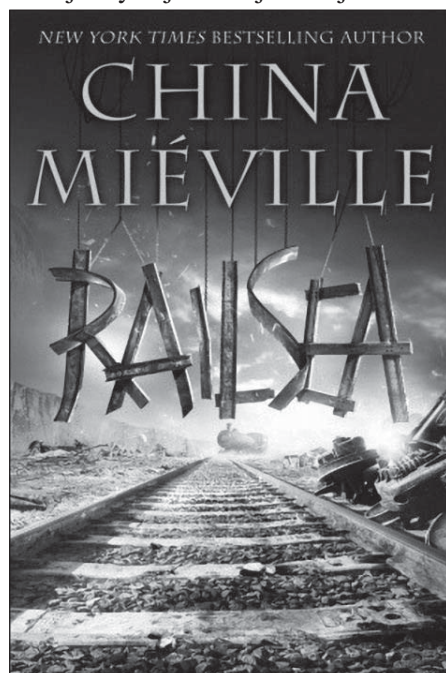
Na film se těším a knihu si budu muset znovu přečíst, přece jen už je to hezkých pár let, co jsem ji naposledy držel v ruce. A jak jsem nedávno zjistil, i u nejlepších knih, včetně vlastních, si člověk pamatuje základní dějovou linku, některé scény, ale hromada věcí mu z paměti vypadne.

Takže v létě, nebo na podzim, vytáhnou Hobita z knihovny a pustím se do čtení.

Vlado Ríša

NOVÁ KNIHA CHINY MIÉVILLA

Zatímco Milan Žáček, dvorní překladatel knih Chiny Miévilla, stále ještě bojuje se složitě koncipovaným science fiction románem **Ambasadov** (Embassytown, 2011 – více informací najdete na stránkách nakl. Laser-books), ve světě se už připravuje zbrusu nová autorova kniha **Moře na kolejích** (Railsea, 2012), v níž se vrací ke své tvorbě pro mládež. Tentokrát ovšem nepůjde o carrollovskou fantasy, ale o něco docela jiného, jak se také na spisovatelského chameleóna sluší a patří. Pokud máme věřit nakladatelským prohlášením (a ta je třeba brát na vědomí obezřetně), mělo by jít o jakousi obdobu slavného Moby Dicka. Podle již zveřejněné anotace se totiž děj točí kolem pátrání mladého zdravotníka po mytickém krtku Mocker-Jackovi a to v dieselové lokomotivě křižující ty nejodlehlejší koleje světa...

ZEMŘELA ANNE MCCAFFREYOVÁ

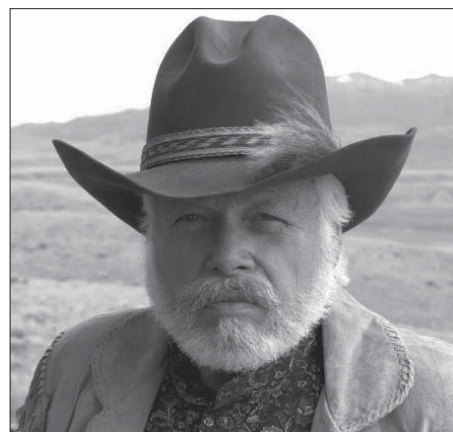
Velmistryně žánru Anne McCaffreyová zemřela 21. listopadu 2011 na následky mozkové mrtvice ve svém domově v irském hrabství Wicklow. Narodila se 1. dubna 1926 v Cambridge ve státě Massachusetts a při studiích, jež dokončila v roce 1947, se věnovala slovanským jazykům a literatuře. Svou první žánrovou povídku sice publikovala již v roce 1953, ale fantastice se začala blíže věnovat až ve druhé polovině šedesátých let, kdy publikovala

svůj románový debut **Restoree** (1967), ale především oslnila svými *Drakeny z Pernu*. Hned první dvojice povídek tohoto cyklu jí za rok 1967 vynesly ceny Hugo a Nebula, což byl úspěch, který se jí posléze bohužel nikdy nepodařilo zopakovat. Přesto se však dokázala hluboce vrýt do paměti snad všech čtenářů fantastiky po celém světě.

OPUSTIL NÁS I DARRELL K. SWEET

Další smutnou událostí závěru minulého roku bylo úmrtí celosvětově známého výtvarníka Dareela K. Sweeta, jenž zesnul 5. prosince 2011. Narodil se 15. srpna 1934 a proslul zejména jako autor knižních obálek, které publikoval od roku 1975 ve spolupráci se snad kompletní nakladatelskou žánrovou špičkou té doby. Jeho patrně nejznámější prací je série obálek pro obsáhlý cyklus *Kolo času* od Roberta Jordana. Mimo jiné je rovněž autorem originálních obálek *Kronik Thomase Covenanta* od Stephena R. Donaldsona či humoristického fantasy cyklu **Xanth** od Pierse Anthonyho. Průřezem v jeho tvorbě se stalo album **Beyond Fantasy: The Art of Darrell K. Sweet** (1997).

Mercurio D. Rivera

Tanec Kawkawrúnů

(DANCE OF THE KAWKAWROONS)

Konfety ve větru.

Tak Annie popsala Kawkawrúny, když je poprvé spatřila, jak se na míle daleko od nás vznášejí na bílé obloze, ohraničené dvojicí sluncí jako zarážkami na knihu.

Křčili jsme se na kraji útesu, stovky stop pod námi modré vlny Rovníkového moře dorážely na břeh, pokrytý oblázky. V dálce povrch oceánu rušil rezavě červený vrcholek opuštěné věže. Desítky tisíc těchto nyní ponořených věží vztyčila dávno zaniklá civilizace ještě předtím, než stouply hladiny moří, a věže pak zůstaly o samotě roztroušeny po tomto vodním světě.

Naše transportní loď čekala za námi na kousku rovné půdy na temeni stolové hory. Před pár měsíci, když jsem polkl něco málo Inspirace, jsem vynalezl krycí lodní pole, které nám umožnilo proklouznout kolem hlídek na orbitě.

Annie mi podala dalekohled, zaostřil jsem ho na Kawkawrúny. Opeření tvorové na slunci jasně zářili. „Ještě je čas obrátit to a na všechno tohle zapomenout,“ řekla.

To bylo pro ni typické, předstírat, že se mi pokouší něco rozmluvit ve chvíli, když už ví docela jistě, že jsem pevně odhodlán to provést. Později jí to dává možnost říct „vždyť jsem ti to povídala“. Dokončil jsem ten náš obvyklý taneček tím, že jsem udělal kyselý obličej, zavrtěl hlavou a vrátil jí dalekohled.

Jedno slunce za námi zapadalo, druhé nám nad hlavou stoupalo na kobaltový obzor. Foukal ostrý vítr a moje žlutá bunda v něm hlasitě pleskala. Kapuci jsem si musel utáhnout.

Kawkawrúni nás touhle dobou svým bystrým zrakem určitě zahlédli i na tu obrovskou vzdálenost. Když vítr na chvíli polevil, zvedl jsem se a zamával rukama nad hlavou. Dva Kawkawrúni usedli na vrchol vzdálené věže; možná si v té opuštěné ocelové konstrukci nad mořem vybudovali hnízda, než stouply hladiny oceánů. Jeden ze zbylých se však oddělil od hejna a zamířil k nám, s rozprostřenými křídly se vezl na větrných proudech, až se vznášel jen pár stop od kraje útesu.

* * *

Cizinci. Z úhlu, v němž mě podpíral dech světa, jsem rozeznal dva cizince na kraji skalního hřadu. Jeden z nich mával holými křídly – byl snad teprve kuře? – a dával mi najevo, že si se mnou chce hrát. Kroužil jsem a kroužil, ale oni mou výzvu k závodu nepřijali.

Proč mě tedy pokoušeli?

Pode mnou se čeřily modrozelené vody Velké matky, pleskaly pode mnou o sráz, jako by si samy pro sebe hrály vlastní hru. Jedna moje polovina ještě spala po cestě přes oceán, jež trvala celé týdny.

Nechtěl jsem se budit, protože pak bych možná zatoužil místo hraní odpočívat.

Cizinci se schoulili k sobě a přitiskli si k očím kruhové kameny. Kývali svými křídly bez peří doleva a doprava.

Tak dobře, pomyslel jsem si. Jdu k nim. Ale když dosednu, jak se potom budeme honit mezi oblaky a vrhat se z výšky dolů,

potápět se do Velké matky a lovit slané úhoře? Jak budeme zpívat mezi kamennými výběžky a vyvolávat důmyslné ozvěny? Že by se cizinci chtěli válet v prachu a koupat se se mnou?

Přiblížil jsem se, jak nejvíc to šlo, aniž bych přitom přistál – opatrně, opatrně – a tak, aby přitom moje druhá polovina mohla dál tvrdě spát.

* * *

Kawkawrún se vznášel ve vzduchu téměř bez pohybu křídel. Jeho velká baňatá hlava se kymácela, jako by byla pro tenkou šíji příliš těžká. Hranaté tělo, dvakrát větší než lidské, pokrývalo jasně žluté a akvamarínové peří. Pod rozevřenými křídly vystávaly dvě kosti jako předloktí, obličej měl znepokojivě zjednodušené jakoby lidské rysy: ostrá brada, vystupující modrý zobák namísto nosu nad otvorem beze rtů. Dokonale okrouhlá levá zornice sledovala naše pohyby, zatímco pravé oko zůstávalo nepřítomně upřené jiným směrem.

„Tohle je šílené,“ řekla Annie. Navzdory slovům jsem vnímal její vzrušení. Prostě se dožadovala ujištění.

„Ne, všechno je v pořádku. Jenom nás pozoruje. Kawkové bývají po migraci přes oceán krotcí.“

„Jak to vůbec víš...?“ Zavřela pusou. „Ach.“

Inspirace.

Anniina otázka mi připomněla, že mám zapnout překladač ve sluchátku. Toho tlumočnicka vynalezla ona, připomněl jsem si. Annie, která měla potíže se středoškolskou španělštinou. Annie s nulovými technickými vědomostmi, která celou dobu, co jsme byli spolu, pracovala se mnou v baru u Nortona.

Zaštourala si v uchu, aktivovala vlastní překladač.

S rukama u těla jsem zvedl levé koleno, jak nejvýš jsem svedl. Pak jsem natáhl pravou paži dlaní nahoru. Ale když jsem se pokusil ohnout pravé koleno, prudký závan větru mě připravil o rovnováhu, zavrával jsem dozadu.

„Ne!“ vyhrkla Annie. „Musí to být přesné!“

„To já vím!“ I když jsem neměl ponětí, jak to vím, ani jak to ví Annie. Bylo to Inspirováno.

Začal jsem znovu: dvakrát zvednout levou nohu; třikrát pravou. Otočka. Natáhl jsem pravou ruku a zavrtěl prsty. Ohnul jsem se v pase.

„Pomaleji,“ zašeptala mi v uchu Annie.

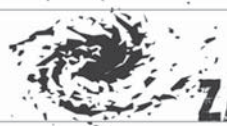
Šlehla po mně podrážděným pohledem, který jsem vídal až příliš často. „Nech to na mně,“ řekla. Potřásla hlavou a nespokojeně mlaskla, načež se do příslušného úkolu pustila sama a začala tanec znovu od začátku.

Do pěti minut dokončila Pozvání k hovoru.

Kawk zahoukal a napodobil její dokonalé pohyby, načež zpracovaný tanec doplnil svezemím ve větru. Potom napřáhl hůlkovité nohy s početnými klouby, jako by se chystal přistát. Ale zůstal ve vzduchu.

„Přátelé?“ promluvil. Jeho hlas zněl vrkavě i v překladači.

„Přátelé,“ odpověděl jsem.

Zatočil se ve vzduchu. „Tak si pojďme hrát, přátelé! Pojďme se honit v oblacích a potápět se...“

„Můžeš nám pomoci?“ promluvila Annie. „Kde je tvé hnízdo?“

Tolik tedy k obezřetné diplomacii. Potom, co jsme urazili tolik světelných let, se Annie nejspíš nechtělo našlapovat po špičkách.

* * *

Hrudní kost se mi prudce rozbušila, když jsem pochopil, že tihle dva nejsou kuřata. Cizinci sice měli barvy našeho lidu, ale nebyli to Kawkawruáni! Při pohledu na jejich ploché tváře a neopěřená těla jsem zavřeštl tak zděšeně, že se moje druhá polovina málem vzbudila. Jeden z cizinců se choval, jako by si chtěl se mnou hrát, a začal dávat signály, že chce mluvit. Potom si to rozmyslel. Možná byl moc plachý. Druhý cizinec – mnohem přátelštější než první – jeho pozvání dokončil. Ale uměli vůbec mluvit kawkawruánsky? Mezi sebou se domlouvali jazykem, který jsem nikdy neslyšel; hlubokými vrčivými zvuky, jaké vydávají mimiseti.

Ten blíž ke mně sáhl do svých podivných obalů, které jsem si spletl s peřím, vyndal blyštivý oblázek a umístil si ho z boku do hlavy. Kamínek vzplanul jako blesk, polekal jsem se. Jejich řeč se změnila z kloktavé hatmatilky v uklidňující kawkawruánské kvikání a švitoření.

„Můžeš nám pomoci?“ zeptal se cizinec. „Kde je tvé hnízdo?“

Poskočil jsem ve vzduchu, potěšen, že cizinci umějí mluvit. Chtěli být mými přáteli! Jedině přátelé žádají druhé o pomoc. Zarazil jsem se. Ale proč chtějí vidět mé hnízdo?

Pocítil jsem, jak se má druhá polovina neklidně pohnula.

„Pojďte, přátelé,“ pozval jsem je.

Klesl jsem od kraje plošiny a slétl do jeskyně asi sto stop pod námi, kde jsem si před mnoha měsíci postavil hnízdo. Dech světa mě podpíral, když jsem čekal a čekal, až cizinci slétnou za mnou. Nakonec jsem se vrátil nahoru, abych zjistil, co je zdrželo.

Přistihl jsem je při velmi podivném chování.

Oni pelichali! Shazovali své vnější vrstvy a odhalovali další, také podobné peří, ale ohavně černé. Kdyby takhle vypadali, když jsem je poprvé zahlédl, nikdy bych si s nimi nechtěl hrát. Někde vskrytu, ještě než jsem pochopil, že jde o cizince, mě napadlo, že bychom si mohli trochu zalaškovat nad mraky a vyhřívat se na slunci. Ale nic víc.

Místo aby letěli, spustili přes kraj útesu dlouhé šňůry, podobné úponkům, a pevně je sevřeli. Vznášel jsem se vedle nich, zatímco se kroutili dolů na šňůrách jako kankapiky ze Zelených ostrůvků, když se pomalu sunou z vysokánských stromů. Trylkoval jsem na skály a vytvářel úžasně ozvěny. Ale cizinci zůstávali potichu.

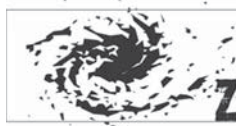
Nebyla s nimi žádná zábava.

Sbírali z puklin ve skalách jídlo. Třeba si nechtějí hrát, protože mají hlad? Ale oni nejedli, jen něco zakrákali a upustili jídlo do Velké matky, což vůbec nedávalo smysl.

* * *

Sevřel jsem lano a slanil po srázu o dalších pět yardů. Annie mě o pár stop nade mnou následovala. Svlékli jsme si žluté

bundy s modrými rukávy, abychom nepřilákali pozornost dalších tvorů. Jeden nám bude stačit.

Kawk zavřískl hlasitěji, když jsme sestupovali. „Ta věc teda nebude krotká ani náhodou!“ křikla Annie. Stěží jsem ji ve skučení větru slyšel.

Teď bude opatrná, pomyslel jsem si, když už tomu tvorovi naplno oznámila, že nás zajímá jeho hnízdo. Můj přítel Gilbride, xenobiolog, který nám doma na Zemi dovolil usrknout Inspi-race, nás upozorňoval, že tihle tvorové mají složité rituální tance a jejich nálada se může v jediném okamžiku změnit z poddajné v útočnou. Kawkové nemají pohlaví a všichni mohou snášet vejce, ale jinak toho o nich s jistotou víme jen málo. Ještě méně je nám známo o vyhynulých mimozemšťanech, jejichž civilizace na tomto světě kdysi vzkvétala.

Inteligentní život byl natolik vzácný, že Exospráva prohlásila svět Kawků za zapovězený všem kromě antropologů a xenobiologů – což jsme my dva nebyli.

Na skalnatých výběžcích srázu se objevily tmavé skvrny. Jeskyně, do níž Kawk předtím vletl, se otevírala nějakých dvě stě stop pod námi. Ten tvor se projevoval tak dětsky. Doufejme, že je dost zralý na to, aby měl hnízdo.

Kawk se nebezpečně přiblížil, třepetal se stěží dvě stopy ode mě. Vytáhl jsem pistoli z pouzdra a zamával jí na něj, ale on necouvl.

Najednou Annie zavřískla, výkřik se ztratil ve výjím větru. Jednou rukou se držela rozhoupaného lana, druhou si plácala po pažích, po hlavě a strhávala si kapuci.

Do paže mi vystřelila bolest. Podíval jsem se dolů. Na zápěstí mi seděl jakýsi hmyzovitý tvor o velikosti kraba a kýval tykadly. Smetl jsem ho a mrštil jím do oceánu.

Další bodnutí na noze. A na zádech.

Pustil jsem se a padal. Houpal jsem se v kruzích, zavěšený na postroji kolem pasu.

Tvorové podobní šorpionům, jimiž byl útes posetý, se rojili kolem nás.

Dál jsem je shazoval z paží a nohou a vrhal je do moře. Ně kterým se podařilo zalézt mi pod batoh, na ty jsem nedosáhl. Zaskřehotání.

Kawk se ke mně vrhl a zobákem ze mě hmyz odtrhával, zaklání hlavu a vcelku tvory polykal. Jako střela poletoval mezi mnou a Annií a hlta ty černé kraby. Vlna skvrn na stěně brzy ustoupila, hmyz zalezl do trhlín v útesu.

„Jsi v pořádku?“ zavolal jsem.

„Ach Bože, Bože, Bože...“ Annie se dál snažila setřást hmyz, ačkoli už tam žádný nebyl. Světlý ohon jí visel přes levé oko.

„Už od té jeskyně nejsme daleko.“ Snažil jsem se ji uklidnit, i když ve skutečnosti jsem nejspíš uklidňoval sebe. Nakonec jsem začal znovu sestupovat a ona mě následovala. Pravou rukou jsem povolil lano a slaňoval dolů po skále, přitom jsem se vyhýbal převisům.

Kawk, tichý a zjevně přejedený, se držel blízko nás ve vířících vzdušných proudech. Do jeho těžce dostupného hnízda jsme dorazili o hodinu později.

* * *

Cizinci se schovávali v mém jeskynním hnízdě a nechtěli vy-lézt a hrát si. Mysleli si snad, že je půjdu hledat? To by ovšem

znamenal, že budu muset přistát, a to probudí mou druhou polovinu. Neměl jsem na vybranou.

Narovnal jsem nohy a zavrtěl drápy na prstech. Pak jsem vletl do vchodu. Cizinci, kteří se křčili vzadu, se drápali dál ode mě a drželi si ruce před tvářemi. Vypadalo to velice směšně. Roz-táhl jsem křídla a dosedl.

Když jsem pod bosýma nohama ucítil chladný kámen, probudil jsem se.

Jako když se slunce vynoří z oblačného příkrovu, hlava se mi vyčistila a znovu jsem se cítil celý.

Stáhl jsem křídla do vaku na zádech a protáhl si nohy. Po tolika týdnech letu se chůze zdála nepřírozená. Promnul jsem si peří na levé straně hrudi, spleené mořskou solí; tahle strana těla mi připadala po mnoha dnech bdění unavená. Během velké mi-grace obě mé poloviny střídavě spaly.

Pak mi mé druhé já připomnělo, že mám ve svém obydlí ci-zince. Nejspíš mě to nemělo překvapit. Nebyli to první návštěv-níci, kteří se zajímali o naše snůšky, pokud se tedy dalo věřit pověstem. Jenomže až dosud jsem o pravdivosti těch pohádek pochyboval.

Tvorové si doprostřed obličeje umístili trojúhelníkovitý modrý kryt v pokusu napodobit zobák. Nepochybně projev úcty. Nějak si obnovili ten hezký modrozlutý vzhled a obezřetně se blížili. Oba si přitiskli ruku k odpudivému laloku kůže po straně hlavy, kde se lesklo cosi třpytivého. Potom předvedli ta-nec Zdroje života, pečlivě, byť těžkopádně; s přesnými pohyby paží a nohou. Ti tvorové byli malí, ale podle zvuku jejich dupání dost těžcí. Úžasné. Pověsti hovořily o cizincích, kteří podnikali takové cesty, že naše tahy v porovnání s nimi bledly – pouti z ostrovů nad oblaky, z míst tak vzdálených, že by let k nim za-bral celý život – a také o tom, že náš osud bude navždy spojen s jejich. Podle těch bájí takoví návštěvníci kdysi na úsvitu času dopravili naše lidi k Velké matce. Ovšem tihle tvorové s plo-chými obličeji a bez křídel se nepodobali cizincům, jak je po-pisovaly pověsti.

Rozhodl jsem se přidat k jejich tanci Zdroje života. Byli oto-čení čelem ke mně a já napodoboval jejich dokonalé pohyby – nebo snad oni napodobovali mé? – a dočista jsme se ztratili v tanci. Napjal jsem nohu, rozevřel křídlo, nadmul hrud. Ne-tančil jsem pouze ze zdvořilosti, ale také z upřímného okouzlení těmi tvory.

Když jsme skončili, jeden z nich ke mně přistoupil. Lesklé předměty v lalocích u hlavy stejně jako předtím červeně blikaly a přetvářely jejich hrubé vrčení do známých vysokých hvizdů civilizované řeči.

„Děkujeme, že jsi nás sem dovedl,“ řekl cizinec.

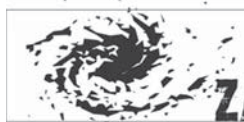
„Není zač,“ odvětil jsem. „Jak bych mohl odmítnout útočiště větrem znaveným?“

„Mluvíš... odlišně.“ Nedokázal jsem číst ve výrazu cizincovy ploché tváře – jak se vůbec mohl bránit bez ostří skutečného zo-báku? –, ale jeho tón vyjadřoval překvapení.

„Než když jsme se bavili dříve?“ Zasmál jsem se. „A cos če-kal?“ Koneckonců jedna moje polovina tehdy spala. Teď byly vzhůru obě mé části.

Tvorové si opakovaně vyměnili pohledy, než mě oslovili; ur-čitě šlo o nějaké jejich bizarní rituály.

„Tomu nerozumím,“ pravil jeden z nich.

Snad jsem jim přiznával víc úcty, než zasluhovali. Pokusil jsem se pohrdání zakrýt, ale i tak se prodralo na povrch. „Při velké migraci z našich jižních hnízdišť až sem trvá let osmnáct dní. Zvládnout tak dlouhou cestu by nebylo možné, aniž bychom střídavě nespali.“

„My?“

„Ovšem, my oba.“ Ukázal jsem na svou levou stranu a pak pravou: toulavou a hnízdící, lehkomyšlnou a vážnou, vřelou a chladnou. Rozeznají vůbec tihle cizinci rozdíl mezi nahoře a dole?

Stiskli si uši a rozmlouvali spolu těmi hrdečnými vrčivými a skučivými zvuky, takže jsem jim nerozuměl. Připadalo mi to nevychované. Na druhé straně jsem si uvědomil, že ani já jsem neprojevil valnou zdvořilost. Jakkoli jsem byl sám unavený, oni na tom jistě byli ještě hůř – vzhledem ke vzdálenosti, kterou při migraci urazili. A já jim ani nenabídl jídlo a pití.

Učinil jsem tedy nabídku; vyvrhl jsem trochu sladkého sanlopu, ale oni ho nepřijali.

Nemělo mě to překvapit, když předtím, při šplhání dolů po útesu, tak neurvale zahazovali potravu. Pohybovali se jako larvy zemních červů, tihle cizinci, jako zmrazení Kawkawruňové na smrtelném loži. Jak vůbec mohli zvládnout pouť napříč přes Velkou matku? Jak mohli bez křídel dolétnout k ostrovům nad oblaky, pokud se tedy těm pohádkám dalo věřit?

„Vy si přejete jednoho z mé snůšky, že?“ zeptal jsem se. Kawkawruňská tradice mi příkazovala poskytnout výměnou za jejich tanec jeden ze zárodků života. Ale ti tvorové nepřijali jídlo, takže jsem čekal, že odmítnou i tuto nabídku. Představte si můj úžas, když zakývali těmi ošklivými hlavami jako nějaká zakrnělá písklata a řekli: „Ano! Ano!“

Přesunul jsem se do zadní části jeskyně a vstoupil do hnízda. Před jejich zraky jsem si přidržel do kupy chaluh a vlhké hlíny a snesl tucet zárodků. Jeden jsem vzal do rukou.

Když jsem se otočil, abych jim ho podal, jeden z cizinců na mě ukázal předmětem, který se leskl jako křemen. Asi šlo o jejich způsob, jak oplatit můj dar zárodku. Snad byli přece jen zdvořilejší, než jsem myslel.

Druhý cizinec opatrně převzal zárodek z mých rukou a držel ho, jako by už byl vyklubaný.

Já zase postoupil kupředu, abych si vzal ten lesklý předmět, který mi nabízel jeho druh.

Hrom.

Bolest.

Strašné utrpení.

Klesl jsem na podlahu, svíjel jsem se a držel si levý bok.

* * *

„Tos ho musel hned střílet?“ vyhrkla Annie.

„Šel po mně, zatraceně!“ Proč pokaždé musela zpochybňovat cokoli, co jsem udělal? Za těch pár měsíců od chvíle, kdy jsme spolkli Inspiraci, se toho tolik změnilo, naše potyčky však zůstaly stejné.

„Jenom říkám, že tohle jsou inteligentní bytosti. A my bychom tady ani neměli být.“ Chovala vejce na prsou a současně si tiskla k obličejí modrou dýchací masku, aby vydržela v tom nesnesitelném zápachu. „A ty přijdeš a klidně jednoho zastřelíš jako nějakého bažanta.“

Kawk ležel na boku a žalostně houkal. Prostřelil jsem mu levou polovinu hrudníku a křídelní vak.

Špatně jsem šlápl a uklouzl v loužičce černých zvratků, které tu nechal. Zřejmě se mu udělalo špatně, když snědl tolik toho hmyzu.

„Co když byli ti hmyzáci jedovatí?“ ozvala se Annie. Červený otok na její lici už nabyl velikosti jablka. Já měl paže znečitlivělé a také mi v místě bodnutí otékaly.

„Doufejme, že nás lékařský robot na lodi dokáže...“

„Doufejme?“ odsekla. „Koukni na nás! Co tady provádíme? Neměli jsme na něj střílet!“

„Už se stalo! Teď už s tím nic nenaděláme.“ Když jsem sebral z hnízda další vejce, Kawk zoufale zavřeštěl. Podržel jsem vejce proti světlu ve vchodu jeskyně.

Dokonale kulaté. Průzračné, jako křišťálové. Žlutý váček měl uprostřed zelenou tečku: Inspirace.

Annie zazářily oči a já viděl, že její nářky nad Kawkovým zraněním se při spatření žloutku v mžiku vypařily. Takové množství Inspirace nám vydrží celá léta. Dokonce bychom mohli trochu prodat; na pozemském černém trhu po ní byla značná poptávka.

„Uvědomuješ si, jak moc nám tohle může změnit život?“ zeptal jsem se.

Na dlouhou chvíli se odmlčela. Potom mlčky rozepnula batoh a udělala v něm pro vejce místo. Do obou našich zavazadel se vešlo všech dvanáct vajec z hnízda.

Kawk zuřivě skřehotal, když jsme vejce postupně vybírali. Kdo ví, co ho po našem Inspirovaném tanci přimělo jedno z nich nám předat, ale teď se najednou snažil chránit zbytek snůšky; celkem pochopitelná reakce. Je mi líto, pomyslel jsem si. Střetl ses s pokročilejší cizí civilizací a zaplatil za to. Kolik druhů ve vesmíru už potkal stejný osud?

Natáhl jsem krk, vyklonil se ze vstupního otvoru jeskyně, vyhlédl nahoru. Na stěně útesu se znovu shromáždil hmyz. Vy-táhl jsem z tlumoku elektrický bodec, abych nám vyčistil cestu k místu přistání nahoře, kde na nás čekala loď. S trochou štěstí budeme za měsíc zpátky na Zemi.

* * *

Má levá strana střídavě pozbývala a zase nabývala vědomí.

Jak jen jsem toužil donutit ta podlá stvoření zaplatit. Kdybych se teď mohl pohnout, vydloubl bych jim zobákem oči.

Proč mi museli ublížit? Krutí, nevděční poutníci!

Ale když si cizinci dřepili a začali vyprazdňovat mé hnízdo, vybírat z něj jeden zárodek života po druhém, zapomněl jsem na bolest a vyjekl radostí! Kawkawruňské legendy hovoří o mnoha cizincích různých druhů a tvarů, kteří postupovali právě takto. Přiliš jsem tomu nerozuměl, ale chápal jsem, že toto je součást proroctví, součást svatého, nepoznatelného plánu.

Umíral jsem.

Ve svých posledních chvílích jsem toužil po konečném ponoření do objetí Velké matky. Kéž bych se mohl pohnout; nemohl jsem...

Teplý dech světa. Kolébá mě; nese mě na mé poslední cestě ke sladce vonícím hnízdištím pod nekonečnými bílými oblaky...

Slunce zapadalo nad pobřežím Maui, já seděl u stolu a hlouabal nad posledními zprávami. V pokusech o replikaci Inspirace v laboratorních podmínkách pořád žádný pokrok.

Usmál jsem se a protřel si oči, odvrátil jsem se od monitoru k západu slunce. Když si pomyslím, že před pár lety jsem uklízel v baru v Nortonově hospodě naproti Honolulskému xenobiologickému institutu! A teď jsem plnoprávným pracovníkem výzkumu a vývoje HXI. Za ten rok, co jsme se s Annie vrátili – kolik lidí už mělo prospěch z ochutnání Inspirace! Dal jsem ochutnat několika blízkým přátelům, i když Annie jsem o tom neřekl. Pravda byla, že jsem neustále musel odolávat pokušením sdílet ji se všemi, koho jsem znal. Kolik dalších zakusilo to úžasné, ohromující rozechvění, to vzrušení Inspirace? Pěkná řádka lidí, soudě podle převratných objevů, jež se zčistajasna vynořily po celé zeměkouli.

Stavba ostrovní věže už byla téměř dokončena.

Ozvalo se zaklepání na dveře kanceláře. Do místnosti vkouzla Annie ve žlutých teplácích a přiléhavém tričku. Upíjela vodu z láhve. Z jejích pohybů a z jejího výrazu jsem poznal, že přináší dobré zprávy.

„Tak to vyklop,“ vybídl jsem ji.

„Už je to úředně schváleno. Moskva, Londýn, Šanghaj, Sydney...“ vypočítávala na prstech. „Věže rostou ve všech hlavních městech. Po zrušení karantény si už nemusíme s dodávkami Inspirace dělat starosti.“ Zatočila se na místě. „Lodě přivážejí tisíce Kawků.“

„No, já nevím.“ Poškrábal jsem se na bradě. „Jakou máme jistotu, že tady budou snášet vejce?“

„Když provedeme obřadní tanec...“ Pokrčila rameny. „To nebyl jenom můj nápad, víš. Tucty Inspirovaných lidí nezávisle na sobě přišly s tímtež plánem na výstavbu hnízdišť. Už jsi slyšel o dalším objevu tohoto měsíce?“

Zaavrtěl jsem hlavou.

„Syntetická směs, poskytující všechny živiny, které Kawkové potřebují.“ Znovu začala vypočítávat na prstech. „Chemická lázeň, která napodobuje složení jejich oceánu, tak aby zůstali zdraví a životaschopní. Komunikátor, řízený UI, který nám umožní jemněji rozlišovat a reagovat na jejich rituály a tím zvýšit produkci vajec.“

„Teda, to jsou úžasné novinky.“

„Dokážeš si vůbec představit ty možnosti, jaké máme před sebou za pomoci Inspirace, jakmile se tu Kawkové usadí? Studená fúze, technologie umělé inteligence, genetické inženýrství... Kdo ví?“ Odmlčela se a pohlédla stranou, z okna.

„Co se děje?“

„Nepřipadáš si někdy, já nevím, trochu provinile kvůli tomu všemu? Kvůli tomu, co jsme Kawkům udělali?“

„Provinile? Ani ne. Zacházíme s nimi dobře.“ Chápal jsem, co má na mysli, ale vždyť šlo jen o přirozený běh světa, vzorec, jaký se v lidských dějinách neustále opakuje. Střet kultur. Dobývání. Ano, zvítězili jsme nad Kawky, ale přece jsme je *nezo- tročili*. Ti tvorové tady budou svobodní, pokud nás budou i nadále zásobovat Inspirací.

„Co kdybychom dnes večer zůstali doma?“ Objal jsem ji paží kolem pasu. Anniin přiléhavý sportovní oblek mě obvykle nabudil, a ona to věděla, ale tu vlažnou nabídku jsem udělal spíše

ze zvyku než z opravdové touhy. Už to byly celé měsíce, co jsme spolu naposledy spali.

„Mám jiný nápad,“ vykroutila se mi. A já okamžitě věděl, co má na mysli: něco lepšího než sex.

„Nech mě hádat. Inspirace?“

Usmála se. „Jen docela malinký kousíček. Blížím se k dokončení projektu silového pole, které dokáže regulovat teplotu, aby měli Kawkové příhodnější prostředí pro kladení vajec.“

„Takže ty chceš raději pracovat než se milovat? To se mě dotklo.“ Vystřčil jsem dolní ret v předstíraném našpuření.

„Ach, chudáčku.“ Políbila mě na nos. „Chceš se přidat?“

Přikývl jsem. Popravdě jsem měl vlastní projekt, který jsem chtěl dokončit – sonický zesilovač, vytvářející ozvěny, jež Kawkům lahodily.

Když jsme mířili z kanceláře do laboratoře, zastavil jsem se u okna a zahleděl se na kostru věže, která stoupala výš a výš do šedivého nebe.

Najednou ve mně zahlodal pocit, že mi něco uniká.

„Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než stavbu věže dokončí?“ zeptal jsem se.

„Moc dlouho ne,“ odpověděla.

A v tom okamžiku mě udeřila představa. Představa bezpočtu Kawkawrůnů, usazených na vrcholcích tisíce věží po celé zeměkouli, a lidských hloučků, které na ně tupě zírají a tančí u jejich nohou.

„Co se ti nezdá?“ ozvala se Annie.

Prudce jsem se nadechl a pokusil jsem se tu myšlenku udržet, ale unikla mi, uklouzla jako světlo za staženými žaluziemi, zastíněna výbuchem náhlé Inspirace.

„Nic,“ potřásl jsem hlavou. „Pojďme se dát do práce.“

*Poprvé vydáno v časopisu Interzone
v březnu/dubnu roku 2010*

Přeložila Jana Rečková

Ilustrace Karel Zeman

MEDAILONEK

MERCURIO D. RIVERA

Američan (nar. 1965), kterému se překvapivě daří spíše v britském literárním exilu. Do žánru vstoupil v roce 2005 a poprvé se trochu blýskl povídkou „Longing for Langalana“ (Touha po Langalaně, 2006, česky Ikarie 5/2010), kterou debutoval na stránkách časopisu Interzone a hned získal čtenářskou cenu pro nejlepší práci ročníku. Tamtéž zabodoval rovněž SF povídkou „The Scent of Their Arrival“ (Pach jejich příchodu, 2008, česky Ikarie 1/2010), v níž spojil upířské téma s motivem komunikace mezi zcela odlišnými inteligentními druhy. Dnes už lze Riveru označit za jednoho z pravidelných přispěvatelů známého britského časopisu, i když publikuje i jinde. V současnosti vydal dohromady asi sedmáct povídek a nedávno byl poprvé nominován na jednu z prestižních cen, když se díky své povídce „Tu Sufrimiento Shall Protect Us“ (Black Static 2010) objevil ve finálním výběru na World Fantasy Award. Námi publikovaná povídka „Dance of the Kawkawroons“ (česky Tanec Kawkawrůnů, 2010, XB-1 2/2012) zajímavým způsobem rozvíjí notně ořepané téma lidské rozpínatosti ve vesmíru a vykořisťování mimozemských kultur.